

Ulkoilua Kuolimon äärellä!

Kuolimon ympäristö tarjoaa loistavat mahdollisuudet ulkoiluun ja luonnosta nauttimiseen. Rantametsissä on kilometreittäin merkittyjä retkipolkuja ja monin paikoin myös laavuja sekä nuotiopaikkoja retkievästelyä varten. Uusia laavuja alueelle on rakennettu 2006 ja 2007 Etelä-Karjalan virkistysalueäätiön Retkeilyn Infra-hankkeessa. Lisäksi vuosina 2011 ja 2012 esimerkiksi alueen pitkospuita on uusittu Savitaipaleen kunnan toimesta.

Kirkas vesi, kauniit rannat ja lyhyehköt etäisyydet sopivat erinomaisesti vaikka melontaan! Meloessa pääsee lähelle vettä ja jopa havainnoimaan vedenalaista elämää. Vesilintujakin voi nähdä läheltä, kun lipuu hiljalleen järvellä. Melonnan lomassa voi tehdä pysähdyksiä valokuvaamaan ja syömään eväitä rannoille tai laavuille.

Kävimme elokuussa melomassa parina päivänä eri puolilla Kuolimoa ja se oli kyllä ihana kokemus! Parasta oli täydellinen hiljaisuus ja rauha järvellä. Ensimmäisenä päivänä lähdimme melomaan Lepänkannon rannasta, jonne kanootin saa vietyä helposti autolla. Lepänkanto on upea hiekkaranta lähes Mikkelintien varrella, noin 7 kilometrin päässä Savitaipaleelta. Lepänkannon pitkä, matala hiekkaranta oli kivaa katseltavaa. Puut kumartuivat hienosti veden ylle ja pohjalla vaihteli kivikkoiset ja sileämmät kohdat, satunnaisine nuottaruohoineen. Kivikoissa näkyi myös kotiloja.

Yllä rantahiekkaa Pienen Säkniemen edustalla.

Ulapalla mieli lepäsi.

Tukkakoskelonaaras palasi rannalta järvelle poikueineen.

Suomensalon rantaa.

Inkkarikanootti Suomensalon rannassa.

Meloimme rantoja myöten Lepänkannosta Säkniemen ympäri Rovastinojalle ja siitä Sianniemen kautta Suomensaloon. Säkniemessä Saunalahdella on huikkeissa maisemissa Savitaipaleen seurakunnan leirikeskus. Kuolimon etelärannalla voi ulkoilla Jääkauden jäljet – reitillä, joka vie Rovastinojalle. Rovastinoja laskee Rajalamminsuolta Kuolimoon. Rovastinojalla voi patikoinnin ohessa ihastella vanhoja jäänteitä kivikauden asutuksesta sekä pysähtyä kivikauden tyyliin rakennetulle laavulle.

Suomensalon rannalle pysähdyimme pitämään taukoa. Suomensalossa oli hyvä laittaa ruokaa laavun nuotiolla. Saarella on upeita hiekkarantoja ja lampikin uimiseen, sekä polkuja, joita pitkin voi tutustua paremmin saareen.

Paluumatka kohti Säkniemeä ja tuuli tyyntyi täysin ennen auringonlaskua.

Kuikkaparvi saalistamassa Pienen Säkniemen edustalla.

Rantautuminen takaisin Lepänkantaan.

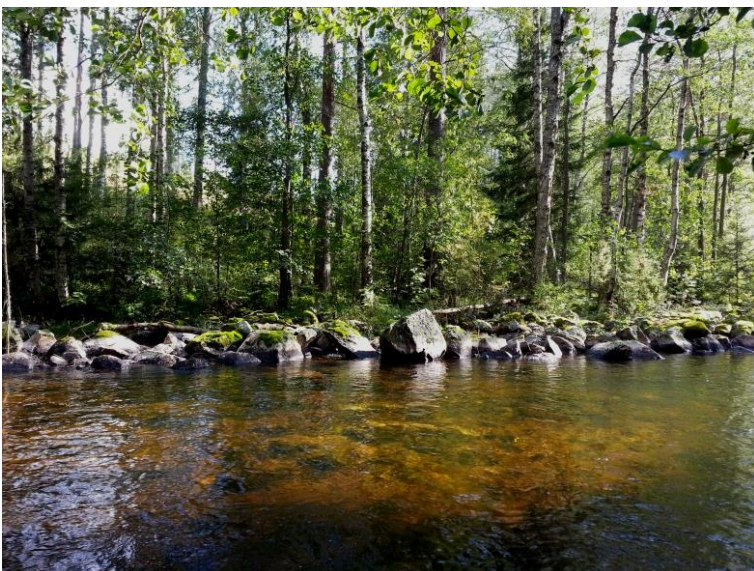
Paluumatkalla sää tyyntyi lähes täysin ja saimme seurata useampaan otteeseen kuikkaparvien ruokailua. Pienen Säkniemen edustalla kuikkia oli parhaimmillaan näkyvissä jopa parikymmentä. Meloimme Suomensalosta takaisin Lepänkantoon samaa reittiä. Oikaisimme kuitenkin sään tyyntynyt Suomensalosta selän poikki suoraan Säkniemen edustalle. Rantoja pitkin oli kuitenkin mukavampaa meloa kuin selällä, kun pystyi katselemaan pohjaa ja rantoja.

Kaiken kaikkiaan tämän päivän melontareissu Kuolimolla oli erittäin onnistunut ja sytytti halun meloa lisää! Niinpä seuraavana päivänä lähdimme melomaan vielä Kärnäkoskelle, joten kerron vielä lyhyesti siitä.

Kuolimo laskee Kärnäkosken ja Partakosken kautta Saimaaseen. Partakosken melontareissu on vielä tekemättä! Kärnäkoskelle on Savitaipaleen keskustasta matkaa noin 10 kilometriä Partakoskentietä. Kärnäkoskella on vanha myllyrakennus ja Venäjän vallan aikainen linnoitus sekä vuorilinnoitus. Linnoituksessa pidetään kesäisin lampaita, joita saa käydä tervehtimässä. Lisäksi Kärnäkoskella on laavu ja sekä laituri. Myös vanhasta Lotjasatamasta näkyy jäänteitä vedessä.

Kärnäkoski.

Kärnäkosken kirkas vesi.

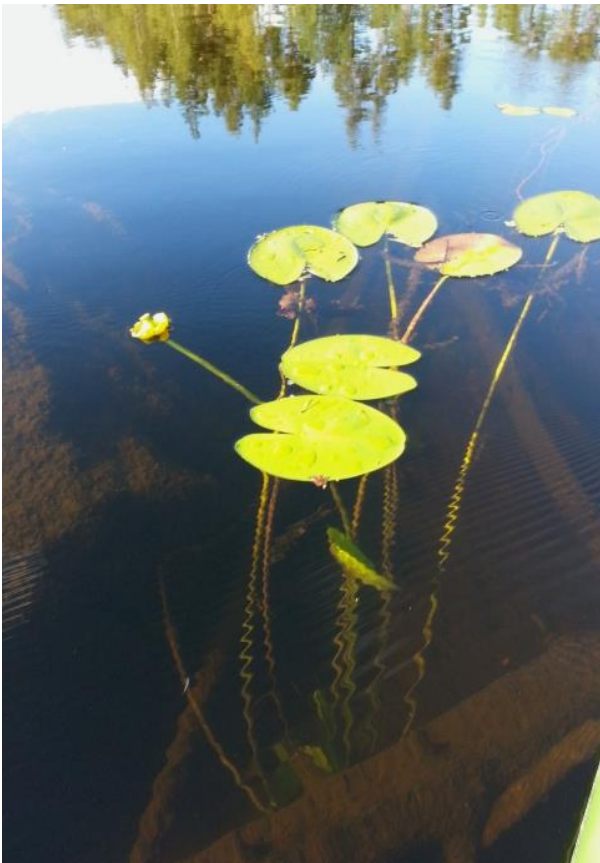
Laskimme kanoitin veteen Kärnäkosken sillan vierestä Kuolimon puolelle ja meloimme siitä ylävirtaan Raimlahdelle, Kärnänsalmelle ja kiersimme Nuottasaaren. Uoma oli paikoin melko kivinen ja etenkin alavirtaan meloessa kivet jäivät helposti huomaamatta. Tämä ei kuitenkaan haitannut menoa ja suosittelen paikkaa siis myös kokemattomille melojille.

Järvisientä Kärnäkoskessa kivellä.

Ulpukka virtaan taipuneena.

Ulpukka kurkottelee puunrungon alta pinnalle.

Kirkkaan veden ansiosta meloessa oli helppo ihaila nättisti pohjaan asti näkyviä vesikasveja, kiviä, puunrunkoja ja kalojakin. Erityisesti minua ilahdutti nähdä järvisientä yläjuoksun kivikoissa. Nuottasaarelta takaisin meloessa pysähdyimme Kärnäkosken laavulle syömään eväitä. Tästä laskimme hiljakseen alavirtaan takaisin sillalle ja nostimme kanootin vedestä ennen suurimpia kuohuja myllyn alapuolella. Ennen Kärnäkosken siltaa huomasimme kivikoissa myös järvisimpukoita.

Kärnäkoskea Raimlahdelta alavirtaan.

Kärnäkoski laskee Saimaaseen vanhan myllyn alapuolella.

Kärnäkosken melontareissu oli myös hieno ja alueeseen kannattaa ehdottomasti tutustua jalan tai meloen! Veneilyyn uoma taitaa olla turhan kivinen. Partakoskentieltä kulkee lyhyt polku kosken viertä Kärnäkosken laavulle.

Vielä ehtii käymään ennen syksyn tuloa!

Terveisin, Mimmi Simpura